

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 19/02/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 41

Phật pháp muốn cứu trụ thì người hoằng pháp phải khai mở duyên phận với chúng sanh, lấy chúng sanh địa phương làm đối tượng chính để giáo hóa, luôn mở rộng tâm lượng mong cho không chỉ tông môn mình theo học mà cả thầy Phật pháp và các “*danh môn chánh pháp*” đều hưng thịnh. Như vậy mới có thể bao trùm sự cứu độ đến chúng sanh.

Hòa Thượng nói: “***Phật pháp ở bất cứ nơi nào, khu vực quốc gia nào thì luôn lấy việc giúp ích chúng sanh ngay tại thời điểm và nơi chốn đó làm đối tượng chính để giáo hóa. Nếu chúng ta làm được đến điểm này thì công tác hoằng pháp của chúng ta mới thành công còn nếu không làm được điểm này thì chúng ta triệt để thất bại.***”

Hệ thống Khai Minh Đức có các khu đào tạo tại Hòa Phú, Đà Nẵng và Sơn Tây, Hà Nội. Nơi đây, chúng ta trao yêu thương, tận tâm tận lực giúp đỡ bà con địa phương. Con cháu của họ được chúng ta dạy hoàn toàn miễn phí. Chúng ta thường xuyên thăm hỏi vào các dịp lễ tết và biếu tặng tới họ rau, đậu phụ sạch nên được hoan nghênh thậm chí có người coi chúng ta hơn người thân.

Chúng ta không mặc đồ nâu, tay cầm râu chuỗi để đến với họ cũng chưa từng nói với họ một câu “***A Di Đà Phật***” thế mà khi gặp chúng ta, họ đều chào bằng câu “***A Di Đà Phật***”. Chúng ta không đánh mất bản chất của mình khi không nói chúng ta là người ăn chay, là người học Phật. Ngược lại, trong âm thầm, khi người dân tiếp cận chúng ta, họ hiểu rất sâu sắc và có gia đình khi tổ chức sự kiện cũng học tập chúng ta đãi tiệc chay.

Đó chính là làm đúng theo lời Hòa Thượng dạy lấy chúng sanh ở địa phương làm đối tượng chính để giúp ích. Không có chuyện đạo tràng ở đây mà mình đi độ chúng sanh ở phương trời khác, bỏ qua chúng sanh ngay kế cận đạo tràng lại còn cho rằng xung quanh toàn là yêu ma quỷ quái đến phá mình.

Chúng tôi ở khu nhà trên Đà Lạt vẫn thường phóng sanh nên được các cụ già xung quanh rất quý, có lần các cụ bày tỏ sự vui mừng và nói lời cảm ơn chúng tôi vì thấy từng đàn chim sẻ sà xuống, điều mà ở nơi đây không có. Cho nên chỉ cần thật làm thì trong vô hình chúng ta đã độ được chúng sanh. Chúng ta phóng sanh mà đâu cần phải nói những người sát sanh đi ra chỗ khác đâu. Chúng sanh ở ngay địa phương là chúng

sanh đương cơ, vậy mà chúng ta không giúp ích được chúng sanh đương cơ là chúng ta thất bại rồi.

Hòa Thượng nói: **“Phật pháp đến nơi đâu thì phải được cắm gốc. Nếu muốn rộng kết pháp duyên với chúng sanh thì phải cắm được gốc. Việc này là vô cùng quan trọng. Duyên phận phải do chính mình đi khai sáng”**.

Không chỉ có Phật pháp mà còn có chuẩn mực Thánh Hiền đến nơi đâu cũng phải được cắm gốc. Trước khi chúng ta mở các trường mầm non, chúng ta đã tổ chức các lễ tri ân Cha Mẹ trên toàn quốc để người ta cảm nhận được rằng muốn có những đứa con ngoan hiền thì phải giáo dục từ nhỏ. Các Cha Mẹ được cảm nhận hạnh phúc khi các con mình nói lời tri ân và người con cảm thấy vô cùng tuyệt vời vì được lễ lạy Cha Mẹ mình. Đây chính là cắm gốc. Không cắm gốc thì việc làm của chúng ta không vững vàng giống như cây trong bình, hoa trong lọ chỉ được vài ngày, không bền vững.

Tuy nhiên, nhiều người nói hãy tùy duyên và ngồi chờ duyên đến. Phải biết rằng khi duyên đến thì **“Lực bất tòng tâm”** tâm có thừa mà sức không đủ. Hòa Thượng đã chỉ dạy chúng ta: **“Duyên phận phải dựa vào chính mình để khai sáng”**. Câu nói này khiến chúng tôi cảm xúc rất sâu sắc.

Để kết duyên phận, có lẽ chúng tôi đã đến hầu hết các tỉnh thành miền Bắc, nhiều nơi đã tới hơn cả 100 lần. Không phải ngẫu nhiên chúng ta mở được vườn rau ở Sóc Trăng, tổ chức các lớp học tại đây và thời gian tới 16/giêng tại Tổ Đình Phước Hậu-Vĩnh Long. Tất cả đều từ nỗ lực khai mở duyên phận từ trước đó rất lâu. Đó là nỗ lực gác qua một bên sự sợ hãi khó khăn chỉ với mong nguyện chúng sanh có cơ hội tiếp nhận chuẩn mực Thánh Hiền, Bồ Tát, Phật. Từ khu nhà ở của chúng tôi đến Tổ Đình Phước Hậu gần 500km, phải đi hết một ngày. Theo thể gian thì chuyến đi xa xôi vất vả nhưng bản thân chúng tôi còn lái được xe thì không thấy có gì đáng phải e ngại.

Khi chúng sanh có lợi ích là chúng ta đã kết duyên với họ. Ngược lại, nếu chúng ta an hưởng sự thanh bình của mình mà không nghĩ đến chúng sanh khổ, vậy chúng sanh có oán trách chúng ta không? Chúng ta vẫn thấy người thế gian khi khổ quá còn kêu đến cả ông trời. Chúng ta đừng tưởng rằng trong tay mình có giáo lý của Phật và chuẩn mực của Thánh Hiền mà mình không tinh tấn dũng mãnh một cách đặc biệt để thúc đẩy những điều tốt đẹp đến với chúng sanh, không kết pháp duyên với chúng sanh, thì mình không kết ác duyên với họ.

Hòa Thượng nói: **“Công tác hoằng pháp lợi sanh nếu thất bại thì phải nghiêm túc kiểm điểm nguyên nhân của thất bại. Cần phải nỗ lực mà cầu cải tiến. Người xưa có câu: Thất bại là mẹ đẻ của thành công nên nhất định phải phát tâm phục hưng Phật pháp và còn phải phát dương quang đại. Chỉ có như vậy mới giúp chúng sanh đạt đến lợi ích chân thật”**. Không chỉ Phật pháp mà ngay cả chuẩn mực Thánh Hiền cũng vậy, chúng ta phải tìm ra nguyên nhân của sự thất bại. Đa phần đều do chúng

ta “*tự tư tự lợi*”, rề rà, sợ khó sợ khổ, không chịu nỗ lực. Đặc biệt nói đến vùng sâu vùng xa thì chúng ta thường rất ngại. Dự kiến đầu năm nay, trước hoặc sau lễ tri ân, chúng ta sẽ có hành trình đi Yên Bái.

Hiểu rộng lời dạy của Hòa Thượng, chúng ta không chỉ phục hưng Phật pháp mà còn phải phục hưng chuẩn mực Thánh Hiền, những tấm gương đức hạnh của dân tộc vì đây là việc vô cùng quan trọng. Hòa Thượng từng nói cách đây 50 năm là điều mà nhân loại ở thời hiện đại cần đến chính là Phật pháp Đại thừa, chuẩn mực của Khổng Mạnh, nho giáo, đạo giáo.

Hòa Thượng từng chỉ dạy chúng ta là người đệ tử Phật thì phải biết gánh vác sứ mệnh hoằng pháp. Mới nghe qua, chúng ta cứ ngỡ việc đó khó khăn và lớn lao. Thật ra, chỉ cần chúng ta làm đúng như Hòa Thượng chỉ dạy rằng: “***Bồ thí pháp ngày nay chính là làm ra tấm gương***” chứ không nhất thiết phải giảng pháp ở một hội trường nào đó. Như vậy, ngày ngày chỉ cần chúng ta sống tốt theo chuẩn mực của Phật Bồ Tát Thánh Hiền. Dù rằng chúng ta chưa làm gì to lớn nhưng chúng ta đã làm ra tấm gương cho người ta xem thấy.

Thông qua lời giáo huấn của Hòa Thượng, chúng ta học Phật pháp không có mơ hồ. Nhiều người vì hiểu sai lầm mà đã truyền giảng sai lầm cho chúng sanh, thậm chí những người có tầm ảnh hưởng lớn sẽ hại không biết bao nhiêu chúng sanh. Có người đã dẫn nguyên cả một khu vực bỏ niệm Phật để đi theo thứ không phải là Phật pháp, cũng không phải chuẩn mực Thánh Hiền. Cho nên nghe lời Hòa Thượng dạy chúng ta nhận ra rằng học Phật chỉ cần làm đúng pháp, làm ra tấm gương chuẩn mực Thánh Hiền thì ở thế gian đã là hành động hiếm có.

Hòa Thượng sách tấn rằng: “***Chúng ta hy vọng không chỉ một tông phái của Phật pháp hưng thịnh mà là cả cả Phật pháp đều được phát dương quang đại. Hiện tại, do tâm có thừa mà sức không đủ cho nên chúng ta chỉ chuyên hoằng pháp một tông***”. Chúng ta hy vọng Thiên tông, Mật tông, Tịnh Độ tông, Pháp Hoa tông hay tất cả các tông phái của Phật pháp đều hưng thịnh để có thể phù hợp với căn tánh của tất cả chúng sanh chứ không phải chúng tu Tịnh Độ là chỉ mong cho Tịnh Độ hưng thịnh. Hiện tại, do chúng ta tâm có thừa mà sức không đủ nên chỉ có thể thúc đẩy được một tông là pháp môn Niệm Phật của Tịnh Độ Tông mà thôi.

Cũng vậy chúng ta phát triển chuẩn mực Thánh Hiền thì những gì được xem là chuẩn mực tốt cho chúng sanh thì chúng ta đều mong phát triển chứ không phải chỉ có cái mình làm là đúng. “*Danh môn chánh phái*” được thế giới và quốc gia công nhận thì phải tương hỗ giúp đỡ lẫn nhau. Qua đây, chúng ta thấy tâm của Hòa Thượng rất là rộng lớn.

Ngài phân tích: “***Cái khó khăn lớn nhất là người ta không buông xuống được danh lợi, tư dục – mong muốn riêng tư của mình, không thể lấy lợi ích của tất cả***

chúng sanh làm trọng. Tầm nhìn quá nhỏ hẹp. Khởi tâm động niệm chỉ nghĩ đến chính mình. Đó là si mê. Nếu như có thể nghĩ đến lợi ích của tất cả chúng sanh, nỗ lực hoằng dương Phật pháp thì đây mới là trí tuệ”.

Người niệm Phật, tu thiên, tu mật hay ở pháp môn nào, tông phái nào chỉ muốn pháp môn của mình, tông phái của mình được hưng thịnh. Hoặc mình ở ngôi trường nào trong Hệ Thống thì chỉ muốn ngôi trường của mình phải nét hoặc về cá nhân thì chỉ mong muốn mình được lợi. Đây chính là tư dục, là mong muốn riêng tư, là sự sai lầm nghiêm trọng.

Ví dụ trước kia, sinh viên chúng tôi ở nước ngoài tham gia văn nghệ, thì khi hát bài hát về văn hóa dân tộc mình, chúng tôi thấy rất vui, hát rất hào hùng. Đây cũng là tư dục. Phải nhận ra rằng mình đang cùng tham gia văn nghệ với các bạn sinh viên ở nhiều nền văn hóa khác nhau cũng giống như trong vườn hoa có nhiều loài hoa mà hoa nào cũng đẹp. Với loại hoa nào mình cũng phải tán thán và chiêm ngưỡng chứ không phải chỉ thích riêng một bông hoa là sai rồi.

Cho nên, qua phân tích của Hòa Thượng, chúng ta mới hiểu ra là cần phải buông bỏ danh lợi và tư dục. Hiện tại tâm có thừa mà sức chẳng đủ nên không thể phát dương hết thảy tất cả các tông phái nên nỗ lực phát dương tông phái mình đang tu học nhưng vẫn trong tinh thần hỗ trợ, tán thán, giúp đỡ, các tông phái khác mà không có sự chống trái.

Có người đến chỗ chúng tôi chơi nhưng nhất định không lễ **Phật A Di Đà**. Nếu chúng tôi đến một giáo đường chắc chắn sẽ chấp tay cung kính xá ba xá. Trước đây chúng tôi từng đến một nơi nuôi những người bị bệnh về thần trí, nơi đó thờ Chúa Giêsu, chúng tôi bước vào và cũng xá Chúa Giêsu ba xá. Họ rất ngạc nhiên vì không thấy người khác tôn giáo làm như vậy.

Theo Hòa Thượng, nếu chỉ nghĩ đến tông phái của mình thì tầm nhìn quá nhỏ hẹp, khởi tâm động niệm chỉ nghĩ đến mình, đến cái của mình. Đó chính là tư dục. Đáng lẽ khởi tâm của chúng ta phải bao trùm tất cả chứ không phải chỉ nghĩ đến Phật pháp. Nhà Phật có câu : “*Tâm bao thái hư, lượng khắp pháp giới*” – (“*Lượng*” là sức chứa) tâm rộng lớn tận hư không khắp pháp giới. Hiện tại chúng ta chưa đạt được tâm lượng như vậy nên chưa thành Phật, thành Bồ Tát. Tâm chúng ta vẫn nhỏ hẹp nên vẫn là tâm chúng sanh.

Hòa Thượng nói người có tâm Bồ Tát thì luôn nhớ nghĩ đến nỗi khổ của chúng sanh để nỗ lực cứu giúp chúng sanh thoát khổ. Cái khổ chính là không nhận rõ được chân tướng sự thật. Khổ do mê muội mà ra còn vui chính là giác ngộ mà có được. Cho nên nhà Phật gọi là giúp chúng sanh “*phá mê khai ngộ*” thì mới “*lìa khổ được vui*”.

Biết rõ nguyên nhân là vậy nhưng muốn làm được công tác này, giúp người “*phá mê khai ngộ*” thì trước nhất mình phải ngộ. Mình mê mê hồ hồ sẽ dẫn dắt người đi vào

chỗ mê mê hồ hồ còn mình tường tận sáng suốt sẽ giúp người tường tận sáng suốt. Mình thấy người ta khổ mình muốn giúp người ta nhưng trong lòng mình còn khổ hơn thì làm sao mình có thể giúp được họ. Cho nên nếu mình không giác ngộ thì mình không thể mang lại lợi ích cho chúng sanh.

Thích Ca Mâu Ni Phật đã biểu pháp cho chúng ta về việc này. Ngài đến thế gian và Ngài đã vượt qua sự ràng buộc của “*năm dục sáu trần*”, danh vọng địa vị và sự cảm dỗ bậc nhất của thế gian. Ngài không còn bị trói buộc bởi ngôi vị Thái tử hay những phiền muộn của thế gian nên Ngài mới chân thật giúp ích chúng sanh rộng lớn.

Hòa Thượng dạy chúng ta phải hy sinh phụng hiến, tận tâm tận lực vì chúng sanh lo nghĩ thì chính Ngài với 70 năm tu hành đã làm biểu pháp cho chúng ta: Đến không không và ra đi cũng không không. Ngài từng nói: “***Tôi đến thế gian này như một lữ khách và khi tôi ra đi cũng giống như một lữ khách***”. Hoàn toàn giống như chúng ta đến khách sạn, không hề vương bận, có quyền sử dụng nhưng không có quyền sở hữu, không phải lo lắng điện, nước, nâng cấp cơ sở vật chất. Khi Ngài ra đi, Ngài chẳng có tài sản gì để di chúc lại. Chỉ có một thứ Ngài để lại là kho tàng Phật pháp cho chúng sanh.

Muốn chân thật có được cảnh giới sống trong niềm an vui không khổ thì chỉ nghe lời Phật dạy mới chân thật xa lìa khổ thế gian. Tại sao Hòa Thượng dạy chúng ta học chuẩn mực Thánh Hiền trên nền tảng của Phật pháp Đại thừa chứ không phải trên tâm không không? Vì chỉ có Phật pháp Đại thừa mới giúp chúng ta thoát sanh tử còn chuẩn mực Thánh Hiền chỉ giúp chúng ta trở thành một người hoàn thiện ở thế gian.

Nhiều người không hiểu, cho rằng chúng ta xen tạp. Họ không biết những năm cuối đời Hòa Thượng hết lòng hết dạ nhắc đi nhắc lại việc thúc đẩy giáo dục Thánh Hiền. Vì sao vậy? Vì thứ vốn giúp con người trở nên thiện lương ở thế gian đang bị người ta xem thường. Luân thường đạo lý bị phá vỡ nên trong gia đình xảy ra chuyện giết chóc lẫn nhau: Con giết cha, anh giết em. Mười mấy năm trước, chính mắt chúng tôi chứng kiến chỉ vì một con mương nhỏ mà người anh cả sách xà beng to đánh em, may người em chạy khỏi. Họ đã hoàn toàn “*vì lợi quên nghĩa*”, suy đồi về chuẩn mực đạo đức.

Người xưa gọi là “*Thế phong nhược hạ*” trong đó “*Phong*” là phong tục tập quá, chuẩn mực đạo đức đã xuống thấp một cách nghiêm trọng. Chúng ta niệm Phật cầu vãng sanh là việc bắt di bắt dịch và việc cứu giúp chúng sanh đề cao chuẩn mực Thánh Hiền, tấm gương đạo đức trong bối cảnh “*Thế phong nhược hạ*” như vậy không hề ảnh hưởng hay cản trở việc niệm Phật của chúng ta.

Trước đây họ bảo chúng tôi xen tạp vì chúng tôi còn bôn ba, nay chúng tôi đã quay về học tập gần 2000 buổi học chưa trễ một phút nào 1200 Chuyên đề của Hòa Thượng Tịnh Không, Tịnh Không Pháp sư Gia Ngôn Lục và bây giờ là Tịnh Không Pháp Ngữ.

Trong bối cảnh chúng tôi vẫn còn ba giúp đỡ mọi nơi thì việc giúp đỡ chúng sanh với việc niệm Phật không hề chướng ngại nhau.

Chúng ta hãy cùng nhau suy xét, 50-100 năm nữa, tạm gọi những người học Phật hiện tại đều vãng sanh hết, vậy sự truyền thừa Phật pháp và chuẩn mực Thánh Hiền ở tương lai ai sẽ là người thực hiện? Có được suy nghĩ như vậy mới là lần nữa chúng sanh, là niệm niệm nghĩ đến chúng sanh khổ chứ không phải nghĩ đến sự khổ hay sự an lạc của chính mình.

Cho nên Hòa Thượng chỉ dạy Bồ Tát luôn luôn nghĩ đến chúng sanh khổ, yêu thương bằng tâm cảm nhận nỗi khổ của chúng sanh. Giống như chúng ta niệm Bồ Tát Quán Thế Âm thì chúng ta phải biết lắng nghe bằng tánh nghe âm thanh của thế gian, sự cầu cứu của chúng sanh đau khổ mà giúp họ. Nghe bằng tánh nghe là cảm nhận được nhu cầu mà chúng sanh đang cần. Có những gia đình, cha mẹ đang cầu cứu khi con họ bất hiếu ngỗ nghịch ngang tàn, làm sao cứu giúp được họ. Muốn giúp họ phải có một quá trình dài chứ không thể một sớm một chiều./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!